

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola II. Sixti Papae III. Ad Ioannem Antiochenvm Episcopvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

mani exercitus) *amicitiæ redintegrandæ causa Gallia detinebant*, &c. In hunc itaque locum Anastasii mendum irrepsisse dubium non est. Baron. tomo 6. anno 440. num. 1. & 2.

EPISTOLA I.

SIXTI PAPÆ III.

Cyrillo Alexandrino, de amoto Nestorio, eiusque hæresibus condemnatis, deque inita cum Ioanne Antiocheno concordia, Sixtus pontifex congaudet, & congratulatur.

Sixtus episcopus Cyrillo Alexandriae episcopo.

MAGNA sumus lætitia, &c. Extat in Concil. Ephes. supra parte 3.

NOTA.

^a *Epistola.*] Hæc est illa Sixti pontificis epistola, quam ad convincendam Nestorianorum calumniantium falsitatem sanctus Cyrillus publice recitavit. Orientales pacem inter Cyrillum & Ioannem Antiochenum initam iniquo animo ferentes, Cyrillum acta Ephesini Concilii irritasse, Sixtum Nestorii condemnationem improbasse, in vulgus sparserant. Ut ergo Cyrillus excogitatum mendacium refelleret, ad se transmissam hanc Sixti pontificis epistolam publice recitavit.

Orientaliū
in Cyrillum
conuicia.

EPISTOLA II.

SIXTI PAPÆ III.

AD IOANNEM ANTIOCHENVM

EPISCOPVM.

De Nestoriana hæresi condemnata, & pace cum Cyrillo inita Ioanni Antiocheno gaudens gratulatur, &c.

Sixtus Ioanni episcopo Antiocheno.

SI ecclesiastici corporis gloriam, si eius integritatem dilectio tua considerare dignetur; profecto lætitiæ nostræ non quæret interpretem. Ipsæ namque euidentissimæ res loquuntur, mœrorem nostrum repentino sancti fratris nostri Cyrilli in gaudium sermone conuersum: tantum hanc ergo sollicitudinem nostram nos euasisse delectat, postquam reo nostræ fidei tua fuit sanitas

pœnitudo : nunc se vere exulem, nunc se sentit eiectum. Abundant ei in deserto spinæ, quia deest vva quam colligat : hos habet fructus, qui erga vineam Domini nostram noluit exercere culturam. Credo ad dilectionem tuam rerum cursus & ordo peruenerit, qualiter ei voluimus nostra admonitione succurrere : retinuimus in præceptis euntem, qui erat blasphemiarum pondere in profunda mergendus. Si negotii qualitatem iusta lance pensemus, nulli non videbitur Nestorius sero damnatus, cui non profuerit debitus sermo præteritus. Fruamur nunc præsentibus bonis, nec diu hareamus in tristibus, quibus Dominus gaudere concessit.

Audiuit vniuersa fraternitas, quæ ad natalis mei conuenerat diem, qualiter bono humani generis, apostolicæ sedis me præside gratulentur : * excedens licet meritum meum, & extra me hæc esse cognoscam, exordium tamen tui sermonis gratus accipio, quia non est tibi controversia perferenda, qui Christum Dominum nostrum bono humani generis, ita vt natus est, confiteris : subsequenter ecclesiæ addis Luciferum, & vbique lucentem : sed & nunc vos, imo omnes, qui lucis illius signum frontegestatis, Luciferos confitemur : sint ergo omnes fide prædicantes Domini sacerdotes Luciferi, & vbique lucentes : sit & Nestorius ille Lucifer, de quo scriptum est : *Cecidit Lucifer, qui mane oriebatur* : cecidit, sed superbiens cecidit, sed elisus cum ascendere disponit in cælum, & ponere super cæli sidera sedem suam, & promittit Altissimo similem se futurum. Ille ad similitudinem se aptabat Altissimi, iste in suam similitudinem vocabat Altissimum : hominem namque natum eum tantummodo prædicabat, auferens incarnationis mysterium, & illud euacuans, imo illud impugnans, quo secundum symbolum fides & salus nostra subsistit.

Non est certandi iam tempus : hoste prostrato, transfundendum nobis ab his est quæ bella mouerunt : importunum est victoriæ tempore adhuc de præliis disputare. Quæ hic euidentior rerum fides, quæ ratio maior potest esse quam vt palma fruamur, auctore Domino, atque bono iucundo, quia in vnum fratres rursus cœpimus habitare ? Hæc sanctitatem tuam volumus prædicare, quæ

* excedant

De literis
Ioannis Romani
missis
ad Sixtum.

Isai. 14.

Psal. 132.

Quam cura
fides apo-
stolicæ se-
dis.

scribis : expertus es negotii præsentis euentu, quid sit fen-
tire nobiscum. Beatus Petrus apostolus in successoribus
suis, quod accepit, hoc tradidit. Quis ab eius se velit se-
parare doctrina, quem ipse inter apostolos primum ma-
gister edocuit? non hunc auditus per alterum, non sermo
lectus instruxit : doctus est cum aliis ore doctoris ; non
scripturæ, non scriptorum passus est quæstionem ; abso-
lutam & simplicem fidem, & quæ controuersiam non ha-
beret, accepit ; quam utique meditari semper, & in qua
manere debemus, ut sensu puro sequentes apostolos in-
ter apostolicos esse mereamur. Non parum nobis oneris,
non laboris incumbit, ut ecclesiæ Domini macula desit
& ruga.

Cõmenda-
tio studii
impp. erga
religionem.

Psal. 2.

Psal. 148.

Ephes. 4.

Quam super hoc esse solliciti nos debeamus, clemen-
tissimorum & Christianissimorum regum cura testatur.
Aspice, frater carissime, cælesti negotio quam se vigilan-
ter impenderint : cogitationum ferias nesciuerunt : nec
dignati sunt terrena curare, nisi cælestibus paruissent.
Quoties apostolicam sedem, quoties diuersos fratres
eorum sermo commouit, impenderunt se eius negotio.
Quis eorum vnquam negauit imperio? sciunt se illi fe-
nerare sollicitudinem suam, qui eam cum grandi reddat
usura : de qua re nos conuenit gloriari, quia cælestem re-
gem videmus fœderatos reges habere terrarum. *Intelli-
gunt* (sicut ait Dauid) *& eruditi sunt qui iudicant terram,*
quando (sicut dicit alibi) *ipsi & omnes populi laudant nomen*
Domini. Ergo *quia una* (sicut dicit Apostolus) *fides est,* &
vincentes obtinuit, dicenda credamus & tenenda dica-
mus ; nihil ultra liceat nouitati, quia nihil adici conuenit
vetustati : dilucida & perspicua maiorum credulitas nul-
la cœni permixtione turbetur, habet probatum nobis
virum fratrem & coepiscopum nostrum Maximianum
Constantinopolitanæ ecclesiæ sacerdotem, diuino illic
iudicio consecratum : ut ægritudinis morbum, quem a-
stutiæ venena sopitis infuderant, superet simplicitatis
dulcedo succedens ; qui non illic aliud, quam credimus,
poterit prædicare, nisi quod a decessoribus meis nobis-
cum positus frequenter audiuit. Datum xv. Kalendas
Octobris Theodosio xiv. & Maximo consulibus.

NOTA.

^a *Epistola.*] Hæc epistola Nestorianorum calumnias de Sixto pontifice sparsas, quasi is depositionem Nestorii, in itaque Ioannis cum Cyrillo concordiam infenso animo tulisset, perspicue confutat. Romanos pontifices antiquitatis ecclesiasticæ tenacissimos, & nouitatis hostes infestissimos esse, Vincentius Lirinensis aduersus hærefes cap. vlt. hinc probat. *Quæ omnia, inquit, licet cumulate, abundeque sufficerent ad nouitates obruendas, tamen ne quid deesse tanta plenitudini videretur, ad postremum adiecimus geminam apostolicæ sedis auctoritatem; vnã scilicet S. pape Sixti, qui nunc Romanam ecclesiam venerabundus illustrat, alteram præcessoris sui beatæ memoriæ pape Celestini; quem hic quoque interponere necessarium iudicauimus. At itaque papa Sixtus in epistola, quam de causa Nestorii Antiocheno misit episcopo: Ergo, inquit, quia sicut ait Apostolus, fides vna est; & vincentes obtinuit, dicenda credamus, & tenenda dicamus. Tandem illa, quomodo tenenda & credenda, prosequitur, & ait: Nihil ultra liceat nouitati, quia nihil addi conuenit vetustati. Perspicua maiorum fides & credulitas nulla carni permixtione turbetur, &c. Baron. ann. 433. num. 16. & 17.*

Occasio
scribendi
epistolam
quæ fuerit.

Ephes. 4.

EPISTOLA III.

SIXTI PAPÆ III.

AD ORIENTALES EPISCOPOS.

*Sixtus episcopus, omnibus orientalibus episcopis
in Domino salutem.*

GRATIAS vestræ referimus sanctitati, quod in tribulatione & persecutione nostra nos visitare misistis, & causæ nostræ finem bonum scire & esse optastis, precibusque Deum exorastis, vt mihi in tribulatione succurreret mea, meque adiuuaret, & ab æmulis tribulantibus & persequentibus me liberaret. O quam bona est caritas, quæ absentes per imaginem, præsentis sibi metipsis exhibet per amorem: diuisa quoque vnit, & confusa ordinat, inæqualia sociat, imperfecta confirmat. Quam recte prædicator egregius, apostolus videlicet Paulus, *vinculum perfectionis vocat*: quoniam virtutes quidem ceteræ perfectionem generant, sed tamen eas caritas ita ligat, vt ab amantis mente dissolui iam nequeant. Hac quoque virtute, fratres, plenos vos Spiritus sancti gratia ego reperio, dum solatiari mihi in meis anxietatibus sentio. Nec mi-

Coloss. 3.

Concil. Tom. 7.

B